

Oponentský posudek na disertační práci

Vývoj interpretačních hudebních škol od 18. století po současnost, lesní roh v Čechách, Německu, Francii

Autor práce: MgA. Jana Švadlenková

Jana Švadlenková se ve své práci s názvem Vývoj interpretačních hudebních škol od 18. století po současnost, lesní roh v Čechách, Německu, Francii věnuje velice širokému tématu. V úvodu své práce si vytyčila tyto cíle: zabývat se vývojem metodických škol pro lesní roh, vynést na světlo materiály, které se užívaly k výuce na pražské konzervatoři a přeložit některé z nich, dále „Cílem tohoto překladu je nastínit myšlenku autora a představit tím vzácný opomíjený materiál“ a na závěr autorka upřesňuje, že chce vytvořit „přehled nejzajímavějších a někdy opomíjených metodických pouček pro hru na dechový nástroj, nikoliv provádět detailní rozbor každé z nich“ (str. 10).

Množstvím cílů, které si autorka vytyčila, a které se snažila postupně naplnit, se práce stala jakousi učebnicí a všeobecným základním přehledem na mnohá témata. Práce je také kvůli velkému množství témat zvláště a někdy pro čtenáře nepřehledně členěná. Kvůli přehlednosti by bylo lepší, kdyby některé části kapitol byly u sebe. (Např. na str. 65 autorka odkazuje na kapitolu 5.5 atp.).

Za nejzajímavější a nejpřínosnější kapitoly vnímám samotné srovnání čtyř technik z vybraných metodik a překlady metodik.

Zajímavý je také autorčin překlad textu Méthode du premier et du second cor od Heinricha Domnicha (s 42 – 49) či překlad metodiky Franze Josepha Frohliche (s. 55 – 58). V takovéto práci bych ale očekával (i přesto, že se tomu autorka snaží v Úvodu vyhnout), že se k tomu vyjádří, nebo alespoň podrobněji vysvětlí, proč vybírá právě dané kapitoly. Dále chybí přesné citace i se stranami překladu. Je škoda, že diplomantka životopisy o autorech nepřiložila k samotným překladům, vynikl by tak více ucelený obraz o době, autorovi a metodice samotné.

Naopak velice pěkně je zpracovaný životopis Emanuela Kauckého (kapitola 5.4), kde je také popsána jeho metoda (str. 83 - 85).

Další téma, které vnímám, jako velice přínosné je zpracování osnovy výuky s roku 1903 (str. 23). Zde bych měl také dotaz na autorku, zda porovnála rukopis této osnovy s jinými texty či rukopisy od Janouška pro další potvrzení její hypotézy o autorství, popřípadě s kterými. Tato

osnova v kontrastu s osnovou z roku 2013 je zajímavě položená. Opět musím konstatovat, že je velká škoda, že k tomu autorka nepřiložila svůj komentář s výkladem a nechá čtenáře, aby si tvořil své, možná chybné závěry.

Přehledná je tabulka profesorů pražské konzervatoře (str.22), nebo návrhy témat na další práce, které autorka uvádí v závěru.

Rád bych se zeptal, z jakých nepotvrzených zdrojů autorka čerpala letopočty na str. 31/32 a jaké možnosti využila k určení přesných letopočtů.

Další dva dotazy jsou spíše obecného charakteru. Diplomantka u všech jmen neuvádí přesná data narození a úmrtí. Měla k tomu nějaký zvláštní důvod ? (např. str. 59 Schantl Josef a další ...). Dále by mě zajímalo, odkud je Farkasův postřeh, který autorka uvádí na str. 86?

Velice zajímavá je ještě kapitola 6.2, která je zpracovaná na základě autorčiny zkušenosti. Diplomantka zde popisuje školy, kterými prošla, a je zde zřejmý autorčin vhled do problematiky a vlastní názor. Toto téma by pak mohlo být na samotnou práci.

V práci mi ještě chybí jakýsi úvod do problematiky, jak je na tom literatura o daném tématu? Věnovali se tomuto i jiní autoři (mimo Zdeňka Divokého?). Jak moc je zpracované téma novátorské, v čem je jiné, atp.? Práce také obsahuje velké množství překlepů, což je velká škoda a bylo by dobré tyto chyby odstranit.

I přes tyto výtky doporučuji práci k obhajobě.

V Brně 7. 6. 2013

Prof. Jindřich Petráš